

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. София , 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на двадесет и втори април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежана Душкова
Членове: Иван Стойчев
Карамфила Тодорова

в присъствието на прокурора Росица Георгиева Слабакова (СГП-София) като разгледа докладваното от Иван Стойчев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211000600204 по описа за 2021 година

Производство по реда на гл. 21 НПК.

С присъда №58/19.10.2020г. по НОХД №141/2020г. Окръжен съд- Видин е признал подсъдимия Д. Ч. (Д. С.), гражданин на Република Турция роден на ***г. в гр.***, Република Турция, местоживее- гр.***, Република Турция, шофьор към "TREUEX"-Истанбул, Турция, женен, с основно образование, с адрес за призоваване в Република България- хотелски комплекс „***“, град *** за ВИНОВЕН в това, че на 03.11.2019г. около 19:45ч. на главен път Е-79, при километър 29+600, на прав участък (между отбивките за с.Гайтанци и с.Срацимирово, обл.Видин), при управление на моторно превозно средство-товарна композиция от влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с турски регистрационни тебели №06ВІВ096 с прикачено към него полуремарке марка „Кроне“ с турски регистрационни тебели №06ВІВ039, собственост на Ч. (С.) Ч. (С.) като се движел с посока от гр.Видин към гр.Димово, обл.Видин е нарушил правилата за движение, предвидени в Закона за движение по пътищата- чл.20, ал.1 от ЗДвП, а именно: при управление на МПС- товарна композиция от влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с турски регистрационни тебели №06ВІВ096 с прикачено към него полуремарке марка „Кроне“ с турски регистрационни тебели №06ВІВ039, не е контролирал непрекъснато превозното средство, което е управлявал и допуснал настъпването на ПТП- при застигане на попътно движилия се велосипедист А. А. К. от с.***, обл.***, го блъснал и по непредпазливост причинил смъртта на последния, като след деянието водачът Ч. е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия, поради което и на основание чл.343а, ал.1, б."б" вр. чл.343, ал.1, б."в" вр. чл.342, ал.1 от НК вр. чл.20, ал.1 от ЗДвП вр. чл.373, ал.2 от НПК вр. чл.58а, ал.1 НК му е НАЛОЖИЛ наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 8 (осем) месеца, чието изпълнение по реда на чл.66, ал.1 от НК е ОТЛОЖИЛ за срок от 3 (три) години, считано от влизане на присъдата в законна сила.

На основание чл.343г от НК, ОС- Видин е лишил подсъдимия Ч. от „право да управлява

МПС” за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца, като на основание чл.59, ал.4 от НК е зачетено времето, през което подсъдимия Д. Ч. е бил лишен по административен ред от право да управлява МПС и приспаданото от срока на наложеното кумулативно наказание „лишаване от правоуправление на МПС”.

Със същата присъда първоинстанционният съд е признал за НЕВИНОВЕН подсъдимия Ч. и го е ОПРАВДАЛ по повдигнатото срещу него обвинение за престъпление по чл.343, ал.1, б.”в” от НК и за нарушение на правилата за движение, визирани в чл.5, ал.1, т.1, предл.1-во и ал.2, предл.2-ро от ЗДвП и чл.3, т.1 и т.2 от ППЗДвП, чл.20, ал.2, предл.2-ро и предл.6-то от ЗДвП, чл.77 от ЗДвП и чл.139 от ППЗДвП, а именно: чл.5, ал.1, т.1, предл.1-во и ал.2, предл.2-ро от ЗДвП и чл.3, т.1 и т.2 от ППЗДвП- при управление на МПС- товарна композиция от влакча марка „Мерцедес”, модел „Актрос” с турски регистрационни табели №06ВІВ096 с прикачено към него полуремарке марка „Кроне” с турски регистрационни табели №06ВІВ039, с поведението си- отклоняване на вниманието и закъсняла реакция е създавал опасност и пречки за движението, поставил е в опасност живота и здравето на по пътното движение се в същата пътна лента велосипедист А. А. К. от с.***, обл.*** и не е бил внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са водачите на двуколесни пътни превозни средства, в т.ч. велосипедистите, чл.20, ал.2, предл.2-ро и предл.6-то от ЗДвП- не е избрал и съобразил скоростта на движение със състоянието на пътя, с характера и интензивността на движението и с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да намали скоростта и в случай на необходимост да спре пред всяко видимо препятствие, както и когато възникне опасност за движението като в условията на намалена видимост- движение в тъмната част на денонощието не е намалил скоростта и спрял при наличие на опасност на пътя- появата върху пътното платно на по пътното движение се велосипедист А. А. К. от с.***, обл.***; чл.77 от ЗДвП и чл.139 от ППЗДвП- при управление на товарна композиция от влакча марка „Мерцедес”, модел „Актрос” с турски регистрационни табели №06ВІВ096 с прикачено към него полуремарке марка „Кроне” с турски регистрационни табели №06ВІВ039, при разминаване и заслепяване от фарове на насрещно движещо се МПС не е намалил скоростта и не е спрял при необходимост.

С присъдата ОС- Видин се е разпоредил с веществените доказателства и е възложил в тежест на подсъдимия сторените по делото разноски.

При предходно разглеждане на делото пред настоящия въззивен съд, САС се е произнесъл с решение №10273 от 04.08.2020г., постановено по ВНОХД №638/2020г., с което е отменил първоинстанционната осъдителна присъда №9 от 25.02.2020г., постановена по НОХД №277/2019г. по описа на ОС- Видин (с която на подсъдимия Ч. са наложени- наказание лишаване от свобода в размер на една година и осем месеца, чието изтърпяване е било отложено на основание чл.66, ал.1 НК за изпитателен срок от три години и кумулативно наказание „лишаване от правоуправление” по чл.343г от НК за срок от една година, а извършеното деяние е било квалифицирано по чл.343, ал.1, б.”в” вр. чл.342, ал.1 от НК вр. чл.5, ал.1, т.1, предл.1-во и ал.2, предл.2-ро от ЗДвП; чл.20, ал.1 и ал.2, предл.2-ро и предл.6-то и чл.77 от ЗДвП и във вр. с чл.3, т.1 и т.2 и чл.139 от ППЗДвП) и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на окръжния съд. Настоящото въззивно производство е второ такова, като се развива единствено по подадена въззивна жалба на частното обвинение срещу присъда №58 от 19.10.2020г., постановена по НОХД №141/2020г. по описа на ОС-Видин. Частните обвинители, чрез своя процесуален представител- адв. Д., обжалват постановената осъдителна присъда в частта относно приложението на привилегирания състав по чл.343а, ал.1, б.”б” от НК и в частта относно размера на наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от правоуправление на МПС. Изложени са аргументи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваната присъда. Изразено е несъгласие с размера на наложеното основно и кумулативно наказание, като се сочи, че същите са в занижен размер. С въззивната жалба и допълнението към нея се прави подробен анализ на атакуваната присъда, като сред изложените доводи на частното обвинение, се съдържат и такива, които по своята същност изразяват съмнение в

законосъобразността на проведената диференцирана процедура по гл.27, НПК пред ОС-Видин, тъй като подсъдимият Ч. признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, без обаче да се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение. Изтъкнато е също и че оправдаването на подсъдимия за извършеното нарушение на чл.20, ал.2, предл.2-ро и предл.6-то от ЗДвП е неправилно. В тази връзка частното обвинение счита, че избраната от подсъдимия скорост от 70км/ч. (преди настъпване на инцидента и към момента на настъпването му), макар и в рамките на максимално допустимата по чл.21, ал.1 от ЗДвП, се явява несъобразена, с оглед зоната на осветеност на късите светлини и с оглед движението на товарната композиция през тъмната част на денонощието. По отношение на наложените наказание се изтъква, че първоинстанционният съд не е отчел значението на обстоятелства от съществено значение, а именно: безупречното процесуално поведение на подсъдимия Ч. се дължи на взетата мярка за неотклонение „забрана за напускане на пределите на страната“; обстоятелството, че подсъдимият Ч. като професионален водач с дългогодишен опит и познавайки пътя е следвало да бъде внимателен и предпазлив; обективизираното неуважение към близките на жертвата, предвид неизказаните съболезнования и съжаление за стореното. Посочено е още, че наложеното наказание лишаване от свобода е в минималния предвиден в закона размер и няма да доведе до постигане на целите на личната и генералната превенция. В обобщение се иска отмяна на оспорената първоинстанционна присъда и постановяването на нова, с която подсъдимият Ч. да бъде признат за виновен в извършването на престъпление по чл.343, ал.1, б.„в“ от НК във вр. с чл.20, ал.1 и ал.2, предл.2 и предл.6 от ЗДвП. Настоява се за увеличение на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода, като неговият размер след редуцията по чл.58а от НК бъде определен за срок от 2г. и осем месеца, чието изтърпяване да бъде отложено с изпитателен срок от 4 години, съответно се претендира увеличен размер от 3години и на кумулативното наказание „лишаване от правоуправление“. Алтернативно е отправено искане за изменение на постановената първоинстанционна присъда, като размерите на наложените основно и кумулативно наказание бъдат редуцирани до гореспоменатите срокове.

В депозирано писмено възражение в срока по чл.322 от НПК, защитникът на подсъдимия Ч.- адв. Т. счита първоинстанционната присъда за правилна, законосъобразна, обоснована и в пълно съответствие с принципа за разкриване на обективната истина, като същевременно изразява несъгласието си с подадените от частното обвинение въззивна жалба и допълнение към нея и отправя искане до съда да ги остави без уважение, като неоснователни, а присъдата да бъде изцяло потвърдена.

На съдебните прения пред въззивния съд страните излагат доводи със следното кратко съдържание:

Представителят на държавното обвинение не е подал протест и счита постановената осъдителна присъда за правилна, обоснована и законносъобразна както по отношение на правната квалификация на извършеното от подсъдимия Ч., така и по отношение на извършената от контролираната инстанция процесуална дейност по проверка и оценка на доказателствения материал, а също и в частта относно определяне на наказанието на подсъдимия.

Повереникът на частните обвинители – адв.Д., надлежно преупълномощена от адв.Д., поддържа подадената от последния въззивна жалба срещу присъдата. Отправя искане до съда за отмяна на първоинстанционния съдебен акт и за постановяването на нова осъдителна присъда, като подсъдимият Ч. да бъде признат за виновен в извършването на престъпление по чл.343, ал.1, б.„в“ от НК във вр. с чл.20, ал.1 и ал.2, предл.2 и предл.6 от ЗДвП, като наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода бъде увеличено, като неговият размер след редуцията по чл.58а от НК бъде определен за срок от 2г. и осем месеца, чието изтърпяване да бъде отложено с изпитателен срок от 4 години, съответно се претендира увеличен размер от 3години и на кумулативното наказание „лишаване от правоуправление“.

Защитникът на подсъдимия Ч.- адв. Т. се солидаризира със становището на представителя на прокуратурата и счита, че първоинстанционната присъда е перфектен съдебен акт и като такъв моли съда да я потвърди. В допълнение и по повод изразеното несъгласие от представителя на частното обвинение с отмяната на забраната за напускане на пределите на Република България спрямо подсъдимия, защитникът изтъква, че неговото присъствие в съдебната зала е още едно потвърждение на коректното му поведение и отношение към българския закон и съд.

В лична защита и с последната дума подсъдимият Ч. поддържа казаното от защитника си, като също така заявява, че вече две години търпи негативите от водения наказателен процес. Допълва още, че изкарва препитанието и издръжката на себе си и семейството си като шофьор на ТИР и изразява желанието си делото да приключи по- скоро, независимо какъв съдебен акт ще бъде постановен.

Софийски апелативен съд провери изцяло правилността на присъдата и за да се произнесе взе предвид следното:

Подсъдимият Д. Ч. (Д. С.) е турски гражданин, който е правоспособен водач на МПС категория „СЕ“, стаж- 28 години, като към момента на деянието е управлявал товарна композиция от влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ с турски регистрационни тебели №06BIB096 с прикачено към него полуремарке марка „Кроне“ с турски регистрационни тебели №06BIB039 На 03.11.2019г. около 18:00ч., с посочения по-горе товарен автомобил, Ч. влязъл в Република България през Дунав мост 2 в посока гр.Враца. Около 19:00ч. се насочил в посока гр.Враца по главен път Е-79. В същото време пострадалият А. А. К., ЕГН:*****, след като през деня употребил алкохол, решил да отиде с велосипеда си тип „Пони“ в гр.*** при брат си. Насочил се по главен път Е-79. Бил облечен в тъмни дрехи, без светлоотразителна жилетка, а велосипеда бил без устройства, излъчващи светлина и без светлоотразители на колелата. Времето било тъмно, облачно, а трафикът по главен път Е-79 бил интензивен в двете посоки. Около 19:45ч. подсъдимият Ч. управлявал товарната композиция по главен път Е-79 от Видин към Враца, в полагащата му се дясна пътна лента със 70км/ч. с включени къси светлини, тъй като в обратна посока имало засилен трафик от ТИР-ове. Процесният пътен участък се намира извън населено място между разклоните за с.Гайтанци и с.Срацимирово и е с дължина 1430м., представлява прав участък от пътя с лек наклон на изкачване (съгласно данни на Областно пътно управление- Видин и техническия паспорт на път I-1, наклонът е в порядъка на около 1,5%, което в градуси отговаря на 1 градус), пътната настилка е с асфалтово покритие без неравности, дупки и пропадания. В участъка на произшествието липсват пътни знаци, които допълнително да ограничават максимално допустимата скорост извън населено място, която на основание чл.21, ал.1 от ЗДвП за водачите на ППС, притежаващи категория „СЕ“ е 70км/ч. На инкриминираната дата било сухо, хладно и ясно време, а видимостта била нормална за тъмната част от денонощието, като същата се е осигурявала само от късите светлини на влекача, тъй като в процесния пътен участък липсва улично осветление (което е видно и от фотоалбума към протокола за оглед). Пътят в процесния участък е с оформени две ленти за движение, по една в двете противоположни посоки, които са разделени посредством единична прекъсната линия М3 (която представлява средна маркировка, служеща за разделяне на пътното платно на две пътни ленти), като широчина на платното за движение общо е 7,3метра (съгласно протокола за оглед, скицата към него /л.5, гръб, ДП/ и експертното заключение на АТЕ), от което следва извод, че всяка лента за движение е с широчина от 3,65 метра. От двете страни на платното за движение има добре видима пътна маркировка М1- единична непрекъсната линия, служеща за граница на пътя (крайна маркировка), а вляво и вдясно от платното за движение са разположени банкетни ивици с широчина от 1,5метра. Вдясно от десния банкет, считано по посоката на движение на товарната композиция (на разстояние от 1,5метра след линията за начало на огледа е намерена храстовидна растителност с височина до 1,6 метра, достигаща до самата асфалтова настилка и дясната ограничителна линия на платното за движение- което е изводимо от протокола за оглед, скицата към него /л.5, гръб

от ДП/ и приложения фотоалбум) Движейки се в процесния пътен участък товарната композиция, управлявана от подсъдимия Ч., при км 29+600, в близост до разклона за с.Гайтанци, на прав участък от пътя, настигнала и блъснала с дясната страна на влекача движещия се със същата посока на движение велосипедист- А. А. К., ЕГН:*****. Ч. не възприел предварително като опасност велосипедиста, но след удара, задействал спирачките и спрял след мястото на удара. Ударът настъпил в дясната лента за движение, в предния десен долен край на влекача и в задната лява част на велосипеда- в областта на прикачената отзад върху багажника пластмасова касетка (щайга), в левия й страничен край. В резултат на удара тялото на велосипедиста е отхвърлено в посока напред и надясно (на 17,40метра от прокараната мерна линия по посока на огледа и на 0,65метра вдясно от десния ръб на пътя). Велосипедът е намерен на 17,50метра от мерната линия и на 3,55метра вдясно от десния ръб на пътя. От удара прикрепената с въже върху багажника на велосипеда пластмасова касетка (щайга) се деформирала в лявата странична задна част, при което от нея се отделили парчета (вж. протокола за оглед и фотоалбума към него – л.6, гръб, л.18-л.19, ДП), деформирала се още дясната част на кърмата, липсва десния педал, като се наблюдава само оста му, калникът в задната част на велосипеда се огънал леко и е намерен допрян до задната гума. Товарната композиция е намерена спряна в крайпътна отбивка (в посока с.Срацимирово) вдясно от платното за движение на 129метра от оразмерителната линия, като предната ос на ППС е на 145метра от оразмерителната линия (както е видно от огледния протокол, скицата и фотоалбума към него). Подсъдимият Ч. слязъл от МПС-то и видял пострадалия на банкетата. Подсъдимият веднага спрял преминаващ автомобил, в който пътували св.В. Г. и св.Г. Г., успял да им предаде молбата си да телефонира на 112 (което било сторено от св.В. Г.) и да заявят неговия зов за медицинска помощ за пострадалия, който макар и в тежко състояние, все още бил жив. Междувременно последният починал, което било установено впоследствие от пристигналия медицински екип от спешна помощ. Местопроизшествието било посетено и запазено първо от автопатрул с полицейски служители на РУ- Кула (св.Б. И. и св.Л. Л.), като малко след тях пристигнали и полицейски служители от РУ- Видин (св.Б. В. и неговия колега А. А.), в чийто район било настъпило произшествието. Водачът на влекача, Ч., бил изпробван за наличие на алкохол в издишания въздух с техническо средство „Алкотест- Дрегер” 7410+, фабричен №ARSM 0116 , който отчел отрицателен резултат (тест №00682 от 03.11.2019г., л.118, ДП). След пристигането на дежурната оперативна група бил извършен оглед на местопроизшествието, като намерените върху платното за движение и в близост до него предмети (в т.ч. велосипед и части от тях- описани в протокола за оглед) били иззети като веществени доказателства, били извършени необходимите измервания, а констатациите били фиксирани в надлежен протокол, скица и фотоалбум към него (л.5-л.21, ДП). След приключването на огледа товарната композиция, участвала в ПТП-то била съпроводена до охраняем паркинг в гр.Видин. На досъдебното производство е била назначена химическа експертиза №149 от 12.11.2019г. (л.61, ДП), извършена от инж. химик А. Ц.- химик в специализираната химическа лаборатория към ЦСМП- гр.Плевен с предмет на изследване една проба от кръв и една проба с урина, взети от трупа на пострадалия А. А. К.. От заключението на експертизата се установява наличието на етилов алкохол в концентрация в кръвта от 1,15 промила и в урината съответно от 1,71 промила. Това заключение кореспондира и с представената на досъдебната фаза СМЕ №57/05.11.2019г. за изследване на трупа на пострадалия А. А. К., извършена от д-р А. И. (нач.отд. Съдебна медицина при МБАЛ- Видин), като при вътрешния оглед на трупа също е установено, че стомахът на пострадалото лице наред с обичайното съдържимо е и „със силен дъх на алкохол”. Видно от представеното заключение на горецитираната СМЕ №57/05.11.2019г. за изследване трупа на А. А. К. е установено, че пострадалият в условията на ПТП е получил следните травматични увреждания, изразяващи се в контузия в лицевата област на главата с избиване на четирите резци на горната челюст, счупване до основата на трети горен зъб в дясно, контузия на гръдния кош със счупване на всички ребра вляво по няколко анатомични линии с проникване в гръдната кухина и нараняване на белите дробове, разкъсване на окологръбначната мускулатура, травматично разкъсване на черния дроб и левия бъбрек, счупване на гръбначния стълб на ниво 7-8 гръден прешлен, счупване на таза-

раздробяващо счупване на лява хълбочна кост с частично разчленяване от кръстцовата кост, ожулване на горния клепач на лявото око, ожулвания по лицето, лява гръдна половина, лява половина на корема, лява хълбочна област, наличие на алкохол в кръвта и урината, съответно 1,15 промила и 1,75 промила. Вещото лице е изтъкнало в своето заключение, че в момента на смъртта си пострадалият А. К. се е намирал в лека степен на алкохолно опиянение, в стадий на излъчване, характеризиращо се с емоционална неустойчивост, отслабена концентрация на внимание и съобразителност, забавени реакции и т.н. Експертът е посочил още, че гореописаните травматични увреждания се дължат на удари от или върху твърд предмет с неравна повърхност и отговарят да са причинени по начина и времето, съобщени в досъдебното производство- в условията на ПТП, с блъскане на колхоздач от ТИР, последвано от падане и повличане по пътната настилка. Експертизата заключава, че смъртта се дължи на травматичен шок, вследствие на получените тежки травматични увреждания. С оглед на изложените експертни изводи по СМЕ на труп контролираният съд правилно е приел, че по делото безспорно се доказва, че между получените тежки травматични увреждания, довели до травматичен шок, като резултат от реализираното ПТП и смъртния изход е налице пряка причинно - следствена връзка. На досъдебното производство е била назначена и автотехническа експертиза (л.70-80, ДП), изготвена от автоексперт инж. О. В.. От представеното по АТЕ заключение, чиито изводи не са оспорени от страните, се отговаря на основните въпроси, свързани с инкриминираното деяние-механизмът и причините за настъпването на произшествието, имал ли е техническа възможност водачът на товарната композиция да предотврати произшествието, каква е технически съобразената скорост на движение на товарната композиция в условията на нощна видимост, при която водачът Ч. би могъл да реализира аварийно спиране в рамките на зоната на осветеност от късите му светлини (50метра), от момента в който велосипедистът попадне в осветеното петно от фаровете и др. Съгласно тази АТЕ в условията на произшествието водачът е управлявал товарната композиция по главен път Е-79 на къси светлини през тъмната част от денонощието с допустимата скорост от 70км/ч. (установена и съгласно данните от тахографа, монтиран във влекача, обективирани на хартиен носител- прикрепен към л.67 от ДП, като отразяването /снемането/ на данните на хартиен носител е извършено в присъствието на водача Ч.) за процесния участък, в полагащата му се дясна пътна лента. При км 29+600 в условията на прав пътен участък с лек наклон на изкачване (от 1 градус), между отклоненията за с.Гайтанци и с.Срацимирово застига и блъска попътно движещия се в същата пътна лента (л.71 от АТЕ) велосипедист А. К.. В резултат на удара тялото на велосипедиста е отхвърлено в посока напред и надясно, като от остатъчните инерционни сили тялото на пострадалия К. и велосипеда падат и се повличат (плъзгат) странично по банката до установяването им в покой. При огледа на местопроизшествие тялото е намерено на 17,40 метра от оразмерителната линия (прокарана на 578 метра след приетия постоянен ориентир, а именно отбивката за с.Гайтанци) по посока на огледа (към с.Срацимирово) и на 0,65метра вдясно от десния ръб на платното за движение. Велосипедът се е установил на 17,50метра от оразмерителната линия и на 3,55метра вдясно от дясната гранична линия на платното за движение. Ударът за влекача е настъпил в областта на предния десен край, а за велосипеда в задната лява странична част на прикачената върху багажника пластмасова касетка (щайга). Първоначалният контакт е под центъра на тежестта на тялото на велосипедиста, така наречения „бампер” удар, при който тялото на К. се е завъртяло по посока на часовниковата стрелка, получавайки моментна сила от постъпателното движение на товарната композиция и се е стоварило с голяма сила върху предния десен долен край на влекача. Вследствие на инерционните сили тялото и велосипедът се придвижват до десния фар, който се чупи и са отхвърлени в посока напред и встрани в крайпътната канавка. На местопроизшествието не са намерени отложени спирачни следи и следи от плъзгане върху асфалта от гумите на влекача и прикаченото към него полуремарке. При огледа на влекача, в предния му десен край са констатирани следните деформации- предната броня, под десния фар е деформирана и липсва парче, до фара за мъгла (дневна светлина) се наблюдава счупване и отпечатък от зелена боя на височина 48см. от пътя, стъклото на десния фар е счупено и липсва. Деформациите по велосипеда са

следните- прикрепената върху багажника пластмасова касетка (щайга) е счупена в лявата и странична част, от която се е отчупило парче и липсва, деформирана е дясната част на кърмата на велосипеда, десният педал липсва, като е налице само оста му, задния калник е прилепен към задното колело. Автоекспертът е дал заключение, според което от техническа гледна точка и при гореописания механизъм на произшествието, основната причина за настъпването на инцидента е комплексна и се дължи на управление с несъобразена скорост от водача на товарната композиция в условията на интензивен трафик на насрещно движители се МПС-та, при липса на улично осветление, при която скорост не е бил в състояние в зоната на осветеност на късите светлини (които при ясно време осветяват на около 50метра пред товарната композиция, но същевременно осветяват и встрани вдясно на минимум 2-3 метра, в съответствие със съвременните стандарти и технически изисквания по отношение на светлините на МПС-та, като процесният влекач марка „Мерцедес“, модел „Актрос“ безсъмнение е снабден с технически правилно регулирани фарове, съответстващи на европейските стандарти) да възприеме своевременно велосипеда като опасност и да спре в тази зона на осветеност от 50метра напред. Като обстоятелства, съставляващи условие за настъпване на процесния инцидент, в АТЕ са посочени още неизползването на задължителната светлоотразителна жилетка от пострадалия К., управлявал велосипеда в тъмната част на денонощието и в извъннаселено място, като коментирания велосипед не е бил снабден с устройство за излъчване на добре различима светлина отпред и червен светлоотразител, съответно устройство за излъчване на червена светлина отзад, както и липсвали монтирани светлоотразители отстрани на колелата. Експертизата установява също (от направените изчисления и на база данните от тахографа на влекача), че скоростта на товарната композиция преди и в момента на удара е била една и съща, а именно- 70км/ч. В представеното заключение е посочено още, че опасната зона за спиране (пълният спирачен път) на товарната композиция при скорост на движение от 70км/ч. (или 19,44 метра за секунда) е 72метра, което разстояние е по- голямо от зоната на осветеност на късите светлини, равна на 50метра напред. Настоящият съдебен състав намира за необходимо да бъде отбелязано, че при тези данни е верен извода, че времето за реакция на водача, от момента, в който велосипеда попадне в осветеното петно на късите светлини е най- малко 2 секунди и половина, за което време ще бъдат изминати 50метра при установената по делото скорост. Въззивният съд споделя извода на автоексперта, че безспорно е установено по делото, че скоростта на движение от 70км/ч. не позволява аварийно спиране на товарната композиция в рамките на 50метра, представляващи зоната на осветеност на късите светлини, но същевременно решаващият състав не споделя извода на вещото лице, че ударът е бил неизбежен (действително ударът е неизбежен, както е според заключението на АТЕ, но според въззивния съд това е само в хипотезата на аварийно спиране, тъй като при скорост от 70км/ч. велосипедистът К. е попаднал в опасната зона за спиране /72метра/ на товарната композиция и водачът Ч. не е имал техническата възможност да спре в зоната на осветеност на късите светлини- 50метра). Но според решаващият състав не е била изключена възможността на водача да възприеме попълно движещия се велосипедист пред него, тъй като наличието на храсти и растителност отстрани на пътя не са ограничавали видимостта на водача Ч., а осветеното петно от късите светлини на влекача е осигурявало видимост 50 метра напред, но също и минимум 2-3 метра встрани вдясно (както бе посочено по- горе). Ако водачът Ч. е наблюдавал внимателно пътя, несъмнено е имал обективната възможност да види на пътя пострадалия велосипедист К.. Тук обаче следва да бъде отбелязано също, че от фотоалбума към протокола за оглед е видно, че велосипедът е имал светлоотразител на левия педал (л.18-л.19, ДП), което дава основание на настоящият въззивен състав да приеме, че велосипедистът е можело да бъде забелязан от водача Ч. и на разстояние по- голямо от посочените в АТЕ 50метра, предвид ясното време и нормалната видимост за тъмната част от денонощието (както е отразено и в огледния протокол). Същевременно за подсъдимия е съществувало и задължение да контролира непрекъснато управлението на товарната композиция с необходимото внимание и концентрация, включително и в момента, в който велосипедистът К. е бил осветен от късите светлини, при което водачът Ч. (който освен това е професионален шофьор с дългогодишен стаж, познавал е процесния участък от пътя, а

същевременно времето е било ясно и видимостта е била нормална за тъмната част от денонощието) обективно е имал не по-малко от 50метра (а според САС и повече от 50 метра) и най-малко 2 секунди и половина (времето, за което при установената по делото скорост, товарната композиция ще измине разстояние от 50метра), за да предприеме възможната спасителна маневра-заобикаляне на възникналата опасност (като в случая, дори не е направен опит за такава маневра). Данни в подкрепа на последното се съдържат както в отразеното в протокола за оглед и скицата към него, така и в самото експертно заключение по АТЕ, съгласно които широчината на платното за движение общо е 7,30метра, като същото е разделено на две пътни ленти, посредством единична прекъсната линия МЗ (представляваща средна маркировка, служеща за разделяне на пърното платно на две пътни ленти), което означава, че широчината на всяка лента за движение е по 3,65метра. Същевременно автоекспертът в заключението си е установил, че широчината на товарната композиция е 2,45метра. Разликата между последните две величини се равнява на 1,20метра, от където според настоящият състав може да се заключи, че тези 1.20метра представляват разстояние, което е осигурявало възможност попътното движилият се велосипедист К. да бъде заобиколен от водача на процесната товарна композиция в рамките на използваната от последния дясна пътна лента. От страна на подсъдимия Ч., като водач на МПС, липсва всякаква реакция - нито първоначална, нито последваща. Той е управлявал товарната композиция с една и съща скорост, без да задейства спирачната система и да променя траекторията си на движение, като едва след като усетил, че е ударил нещо е предприел аварийно спиране. Тук е необходимо да бъде изтъкнато, че и в обстоятелствената част на внесенния обвинителен акт (на л.3, гръб от същия, съгласно номерацията на страниците от НОХД №141/20г. на ОС-Видин) е записано, че: „...травматичните увреждания са от лявата страна на тялото на пострадалия К., което напълно отговаря на ситуацията, при която при изпреварване обв.Ч. не се е изнесъл достатъчно и е ударил с дясната страна на влекача велосипедиста”, а в надлежно проведената процедура по гл.27 от НПК (в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК) пред ОС-Видин, подсъдимият Ч. изцяло е признал фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като се е съгласил да не се събират доказателства за тези факти, а видно от изложеното по-горе направеното самопризнание се подкрепя и от събраните на досъдебното производство доказателства. Предвид горното настоящият въззивен състав възприема идентична с възприетата от първата съдебна инстанция фактическа обстановка. Тя е изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт, призната е от подсъдимия Ч. в проведената диференцирана процедура пред ОС-Видин и се установява от наличната по делото доказателствена съвкупност- гласните, писмените и веществените доказателства от досъдебното производство. Те са събрани по реда и начините, предвидени в НПК и съставляват годни източници на доказателствена информация. Заключениеята на цитираните експертизи са неоспорени, компетентни и обосновани, като заключенията на СМЕ и на химическа експертиза се възприемат изцяло от настоящия съд, а заключението по АТЕ се възприема по начина, мотивиран по-горе. Пред настоящата съдебна инстанция (а и пред контролираната инстанция) не бяха събрани доказателства за факти, несъвместими с изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимия Ч.. Обстоятелството относно правоспособността на подсъдимия Ч. и наличието на трудови правоотношения между него и фирма „Треух”- Истанбул- Турция и начина, по който е било осъществено пътуването на водача Ч., са доказани от депозираните обяснения на подсъдимия, от издаденото разрешително №2019340632 от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията /МТИТС/ за транзитен превоз със заплащане на такси (л.89, ДП), както и от писмо на Областен отдел автомобилна администрация- Видин към МТИТС и данните от тахографското устройство на влекача (ДП, л.67 и приложението към него). Времето на настъпване на инцидента е доказано от протокола за оглед на местопроизшествие, от показанията на двамата свидетели (св.В. Г. и св.Г. Г.- л.36 и л.37, ДП), които са били спрени непосредствено след настъпването на процесното ПТП от подсъдимия Ч., за да се обалят и предадат неговия зов за помощ на пострадалия на тел.112, от показанията на пристигналите на местопроизшествието полицейски служители от РУ-

Кула и от ОДМВР- Видин (св.Б. В., св.Б. И. и св.Л. Л.- л.32, л.33 и л.34-35, ДП), както и от съобщението до Окръжна прокуратура- Видин за образуване на ДП (л.4, ДП). Мястото на настъпване на произшествието и състоянието на пътя е установено от протокола за оглед на местопроизшествие, скицата и фотоалбума към него (л.5-л.21, ДП), от гласните доказателства и от заключението на назначената АТЕ. Причините и механизма на процесното произшествие са изяснени от АТЕ (л.70-80, ДП), а получените телесни увреждания и вредоносния резултат от деянието са установени от СМЕ за изследване на труп (л.51-л.56, ДП).

Описаната по- горе фактология се доказва и от: показанията на свидетелите- В. Г. (л.36, ДП), Г. Г. (л.37, ДП), на полицейските служители- св.Б. В., св.Б. И. и св.Л. Л.- (л.32, л.33 и л.34-35, ДП), на близките на пострадалия А. К.- св.Е.К., негов брат (л.23-л.24, ДП), св.М.А., негов син (л.26-27, ДП), св.Ц.К., негова сестра (л.29, ДП), св.Е. А., лице от домакинството, при което пострадалия К. е живял (л.38, ДП), писмените доказателства и доказателствени средства- съобщение до ОП- Видин за образувано ДП (л.4, ДП), протокол за оглед на местопроизшествие, скицата и фотоалбума към него (л.5-л.21, ДП), писмо на Областен отдел автомобилна администрация- Видин към МТИТС и данните от тахографското устройство на влекача (ДП, л.67 и приложението към него), удостоверение за наследници на А. К. (л.85, ДП), разрешително №2019340632 от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията /МТИТС/ за транзитен превоз със заплащане на такси (л.89, ДП), докладна записка относно ПТП с починал велосипедист (л.96, ДП), разпечатка на лични данни от АИС БДС на починалия А. К. (л.103, ДП), приемо-предавателен протокол на веществено доказателство (л.110, ДП), писмо до сектор ПП- ОДМВР- Видин и писмо- отговор, заедно с приложение, на сектор ПП- ОДМВР- Видин (л.114-л.115, л.116-л.118, ДП), искане до Бюро за съдимост при Министерство на правосъдието за изготвяне на справка за съдимост на чужденец (л.119, ДП), Справка за съдимост на подсъдимия (л.120, ДП), протоколи за предявяване на разследването (л.123, л.125, л.128, ДП), карта на обвиняемо лице (л.133, ДП), приемо- предавателен протокол на веществени доказателства (л.10 от НОХД №141/20г. на ОС- Видин), удостоверение за раждане на М. М. А. (л.41, от НОХД №141/20г. на ОС- Видин), способности за събиране и проверка на доказателства- СМЕ №57/05.11.2019г. за изследване на труп (л.51- л.56, ДП), химическа експертиза №149Т/12.11.2019г. (л.61, ДП), АТЕ (л.70- л.80, ДП)

Видно от отразеното в протокола от проведеното разпоредително заседание от 19.10.2020г. по НОХД №141/20г. на ОС- Видин, който се ползва с материална доказателствена сила по смисъла на чл.131 от НПК за извършените действия, подсъдимият Ч. изцяло е признал фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като преди това съдът е разяснил правата му по чл.371 НПК от диференцираната процедура. Същевременно признанието на фактите от подсъдимия е било предшествано и от конституирането на всички страни в съдебното производство. Едва след извършването на всички тези процесуални действия ОС- Видин е обявил с отделно определение, че при постановяване на присъдата ще ползва направеното от подсъдимия самопризнание, без да се събират доказателства за тези факти, тъй като самопризнанието се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства. С оглед гореизложеното въззивната инстанция намира, че волята на подсъдимия Ч. е била формирана свободно и без вмешателства. Подсъдимият Ч. сам, доброволно, с пълно съзнание за правните последици от неговото изявление за провеждане на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 от НПК е изразил своето желание в посочения смисъл. При вземането на това свое решение подсъдимият Ч. е бил подпомаган от упълномощения по негов избор защитник- адв.Д.. Затова въззивната инстанция намира за правилна направената преценка от контролираната инстанция, че направеното от подсъдимия Ч. изявление е годно да постави началото на диференцираната процедура по гл.27 от НПК. Правилна е преценката на ОС- Видин за наличието и на втората изискуема предпоставка за провеждане на процедурата по т.2 на чл.371 от НПК, а именно че направеното от подсъдимия Ч. самопризнание се подкрепя от доказателствата, събрани на досъдебното производство при спазването на реда и условията, изискуеми от процесуалния

закон и притежаващи необходимата годност. В конкретния случай контролираният съд не е допуснал нарушение на задълженията си, като е провел съкратено съдебно следствие в хипотезата на т.2 на чл.371 от НПК, тъй като от целия събран на досъдебното производство доказателствен материал, подробно коментиран и от първата и от настоящата въззивна инстанция, безпротиворечиво е установено извършеното деяние, настъпилите съставомерни последици от него, пряката причинно-следствена връзка между деянието и вредоносния резултат, както и авторството в лицето на подсъдимия Ч. (за изясняването на които обстоятелства допринасят и депозираните на досъдебното производство еднопосочни показания на свидетелите очевидци В. Г. и Г. Г., който непосредствено след настъпването на процесния инцидент са били спрени от водача Ч. и помолени от него, със знаци, жестове и думи, да сигнализират за помощ на тел.112, което св. В. Г. веднага направил, лично са възприели тежкото състояние на пострадалия К., оказването на долекарска помощ на пострадалия велосипедист от водача Ч., разположението на тялото на пострадалото лице след удара от страни до платното за движение и на спряната товарна композиция върху платното за движение, пристигането на екипа на спешна помощ и на полицейските автопатрули). Тук е мястото да се отбележи, че е неоснователно възражението, наведено в жалбата на частното обвинение, съдържащо съмнение в законсообразността на проведената диференцирана процедура, тъй като подсъдимият Ч. въпреки направеното от него самопризнание на фактите е отказал да се признае за виновен при тези установени факти. От една страна няма такова изискване в процесуалния закон (НПК изисква подсъдимият чрез свободно волеизявление да признае изцяло фактите, на които се позовава прокурорът в обстоятелствената част на обвинителния акт и да се откаже от събирането на доказателства за тези признати факти), а от друга страна изводът за виновността на едно лице в извършването на предявеното му с обвинителния акт престъпление е правен извод и е въпрос, който се решава от съда с крайния съдебен акт (както е посочено в т.1 на ал.1 на чл.301 от НПК).

При така установената безспорна фактическа обстановка, правилно контролираният съд е приел, че подсъдимият Ч. е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на вмененото му престъпление по чл. чл.343а, ал.1, б."б" вр. чл.343, ал.1, б."в" вр. чл.342, ал.1 от НК, понеже на инкриминираната дата на главен път Е-79, при км.29+600, на прав участък между отклоненията за с.Гайтанци и с.Срацимирово, при управление на МПС-процесната товарна композиция, е нарушил правилата за движение, предвидени в ЗДвП-чл.20, ал.1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на велосипедиста А. А. К., като след деянието е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалия. Неконтролирането от страна на подсъдимия Ч. на управляваната от него товарна композиция се изразява в недопустимо бездействие, без да има обективни причини, свързани с техническото състояние на процесното ППС или със състоянието на пътното платно (както бе изложено и по-горе). Липсата на спирачни следи потвърждава правилността на извода на първоинстанционния съд, че поради недостатъчна концентрация в процеса на управление, подсъдимият Ч. не е видял велосипеда на пострадалия А. К., движещ се по пътя, безспорно в нарушение на чл. 79, т.3 и т.4 и чл. 80, т.1 от ЗДвП. В посочения смисъл въззивният съдът се солидаризира с извода на ОС-Видин и също приема, че истинската причина подсъдимият Ч. да не реагира на велосипедиста по начина, по който го задължава чл. 20, ал. 2 изр. 1-во, предл.2-ро и 6-то от ЗДП е неосъществения контрол по смисъла на първата алинея на чл.20 от ЗДвП. Контролът, който има предвид разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от ЗДП се изразява във владее на управляваното превозно средство във всяко отношение и то обхваща всички действия на водача, които засягат не само техническото състояние на пътното превозно средство, но и положението му спрямо останалите участници в движението (включително уязвимите участници), спрямо пътя или терена. Ето защо и според настоящия въззивен състав причината за настъпването на процесното ПТП, преди всичко е в липсата на своевременна реакция от страна на водача на товарната композиция, а не скоростта, с която същият е управлявал влекача. Подсъдимият Ч., като професионален шофьор по занятие и притежаващ дългогодишен стаж, не е наблюдавал пътя пред себе си с необходимото внимание и концентрация и по този начин не

е изпълнил задължението си като водач на МПС, регламентирано в разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП- да контролира непрекъснато управляваното от него ППС. Тук за пълнота на гореизложеното е необходимо да се изтъкне, че велосипедистът К. е бил видимо препятствие (в подкрепа на което е и обстоятелството, че на левия педал на процесния велосипед е имало светлоотразител, което е видно от фотоалбума към огледния протокол-л.18, Ф.К.№20 и Л.19, Ф.К.№21 от ДП), тъй като не се е появил внезапно на пътното платно, а се е движел по него равномерно и продължително, в посока от гр.Видин към гр.Димово, в каквато посока са депозирани и показания на неговите близки (св.Е.К.- л.23, ДП и св.Е. А.- л.38, гръб, ДП). В обобщение, от релевираните и признати от подсъдимия Ч. факти, следва че съставомерният резултат е настъпил, поради нарушение на правилото на чл.20, ал.1 от ЗДвП и наказателната отговорност на подсъдимия правилно е реализирана от контролираната инстанция за нарушение на общото задължение за осъществяване на постоянен контрол над управлението, а не по чл.20, ал.2, изречение 1-во от ЗДвП, което не е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат. Именно невъзприемането на видимото препятствие на пътя е причината, поради която не се стига на задълженията за безопасно преминаване, затова в пряка причинна връзка с настъпването на съставомерния резултат е единствено допуснатото нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП, както правилно е приел и ОС- Видин. Предвид изложеното САС намира релевирания довод във въззивната жалба на частното обвинение срещу оправдаването на подсъдимия по ал.2, изр.1 на чл.20, ЗДП за неоснователен.

В продължение на гореизложеното САС приема за неоснователен и довода, релевиран от защитника на подсъдимия- адв.Т., поддържан включително и пред въззивната инстанция относно приложението на чл.15 от НК. В процесния случай, както вече бе посочено велосипедистът А. К. е бил видимо препятствие на пътя, а опасността за водача Ч. не е възникнала внезапно в опасната му зона за спиране. Дори според настоящият въззивен състав (а и според внесения обвинителен акт), с оглед на обективните данни, съдържащи се в заключението на АТЕ е била налице възможност ударът да бъде предотвратен чрез своевременно заобикаляне отляво на велосипедиста. В един предходен момент, когато пострадалият велосипедист е попаднал в осветеното петно от късите светлини, подсъдимият Ч. обективно е имал възможност да го възприеме, ако е наблюдавал внимателно пътя пред себе си, бил е длъжен да го стори и съответно да реагира, като времето за реакция на водача при установената скорост от 19,44метра за секунда или 70км/ч. е било не по- малко от 2 секунди и половина. Но се стигнало до положението, при което от страна на подсъдимия липсва каквато и да е реакция, което се обяснява с невъзприемането на попътнотдвижещия се велосипедист причинено от липсата на дължимото внимание и концентрация в процеса на управление на товарната композиция. В този смисъл невъзприемането на възникналата опасност на пътя не е мотивирало дееца да предприеме мерки за нейното преодоляване, но това невъзприемане на опасността, при наличието на възможност същата да бъде възприета, е проява на виновно поведение, изразяващо се в неконтролиране на пътната обстановка. Под контрол по смисъла на ал.1 на чл.20 от ЗДвП се разбира внимателното и всеобхватно наблюдение на пътната обстановка, респ. и на нейното изменение, както и всяко действие на водача с органите за управление. В тази насока липсата на възприемане на велосипедиста, при обективна възможност и задължение това да бъде сторено своевременно не оневинява подсъдимия Ч. за причинения от него съставомерен резултат- смъртта на пострадалия А. К.. Предвид горното, неоснователно се твърди, че е налице случайно деяние по чл. 15 от НК, тъй като настъпилото ПТП не се е дължало на внезапната поява на велосипедиста на пътното платно. Доказателствата по делото сочат, че подсъдимият Ч. не е видял своевременно велосипедиста К., за което не е имало обективни пречки. Водачът на процесната товарна композиция е бил длъжен да я контролира непрекъснато /чл. 20, ал. 1 от ЗДвП/, като важна и задължителна част от този контрол е наблюдаването на пътя. Последователна и трайна е съдебната практика за това, че поначало, деянието на водача не може да се третира като случайно, когато опасността не е възникнала внезапно в опасната му зона за спиране, а в един предходен момент, когато той е могъл да я възприеме и е бил длъжен съответно да реагира, но не е сторил това. Предвид горното приложението на чл.15

от НК е изключено, както правилно е приел и ОС- Видин.

При анализа на поведението на участниците в процесния инцидент следва да се отбележи и поведението на пострадалия велосипедист К., който е нарушил изискванията на чл.79, т.3 и т.4 и на чл.80, т.1 от ЗДвП, тъй като е бил длъжен да използва светлоотразителна жилетка при управлението на процесния велосипед в извъннаселено място и през тъмната част на денонощието, както и да оборудва управлявания от него велосипед с устройство за излъчване на добре различима светлина отпред и червен светлоотразител, съотв. устройство за излъчване на червена светлина отзад, както и светлоотразителни елементи от страни на колелата. А вместо това както бе коментирано по-горе на местопроизшествието е намерен само един светлоотразителен елемент – на левия педал на велосипеда. Наред с всичко изложено от протокола за назначената химическа експертиза на ДП е установено и наличие на алкохол в кръвта (1,15 промила) и в урината (1,71 промила) на пострадалия велосипедист А. К.. Посочените обстоятелства за поведението на пострадалия не могат да обусловят наказателната неотговорност на подсъдимия Ч., който несъмнено е допуснал горепосоченото нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП и носи основната отговорност за настъпването на удара на велосипедиста К..

Възраженията във въззивната жалба на частното обвинение по повод квалификацията на престъплението по привилегирования състав на чл.343а, ал.1, б.”б” от НК също не могат да бъдат споделени. ОС- Видин обосновава е приел, че са налице необходимите предпоставки за осъществяване на привилегирования състав. Подсъдимият Ч., след като е усетил удара веднага е предприел аварийно спиране, слезнал е и когато е установил, че е блъснал човек е осъществил действия, които субективно и обективно са били насочени към спасяване живота на пострадалия велосипедист. Веднага е започнал да прави опит да спре преминаващ автомобил с български граждани, което е и станало в лицето на св.В. Г. и св.Г. Г. и въпреки, че е чужденец, неговорещ български език е намерил начин с жестове и думи да им предаде своя зов за помощ за пострадалия К.. Свидетелят В. Г. веднага е подал сигнал на телефон 112. Изпълнено и е второто условие – пострадалият да се е нуждаел от помощ, т. е. да е бил жив, независимо от степента на причинените му тежки увреждания, тъй като само починалият не се нуждае от помощ. В това време подсъдимият Ч. е направил всичко, зависещо от него, за оказване помощ на пострадалия велосипедист, без да има ясна представа за степента на причинените му увреждания.

Въззивната инстанция се присъединява изцяло към изложеното становище на контролираната инстанция и относно субективна страна престъплението и категорично счита, че поведението на водача Ч. е било виновно- деянието е извършено от него по непредпазливост, като подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.

С оглед на всичко гореизложено, въззивният съд счита, че атакуваната присъда е правилна и законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл.343а, ал.1, б.”б” вр. чл.343, ал.1, б.”в” вр. чл.342, ал.1 от НК вр. чл.20, ал.1 от ЗДвП. Апелативният съд споделя изцяло направените от ОС- Видин правни изводи, обсъдени по-горе, че в процесния случай са налице условията на закона за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия Ч. за посоченото престъпление против безопасността на транспорта с цитираната правна квалификация и за оправдаването на дееца по чл.343, ал.1, б. „В” от НК и за нарушението по чл.5, ал.1, т.1, пр.1 и ал.2, пр.2 от ЗДвП и по чл.3, т.1 и т.2 от ППЗДвП, по чл.20, ал.2, пр.2 и пр.6 от ЗДвП и по чл.77 от ЗДвП и по чл.139 от ППЗДвП.

При индивидуализацията на наказанието, с оглед на всички обстоятелства по делото, контролираната инстанция правилно е ценила като смекчаващи отговорността обстоятелства липсата на предходни осъждания, трудовата ангажираност, семейното положение на подсъдимия, безупречното процесуално поведение на дееца, наличието на съпричиняване от страна на пострадалия велосипедист, доколкото същият се е движил (в нарушение на чл.79,

т.3 и т.4 и на чл.80, т.1 от ЗДвП) извън населено място и в тъмната част на денонощието без светлоотразителна жилетка и след употребата на алкохол, а управлявания от него велосипед е бил без устройства, излъчващи светлина отпред и отзад и без светлоотразителни елементи (с изключение на левия педал).

Във връзка с приемането на липсата на предходни осъждания, оценена като смекчаващото обстоятелство от окръжния съд, въззивната инстанция се солидаризира с един такъв извод, но намира за необходимо да изложи следното: от представената на досъдебното производство справка за съдимост, направена в централното бюро за съдимост при Министерство на правосъдието (л.120, ДП) действително е видно, че подсъдимият Д. Ч. е осъждан, като с влязло в сила споразумение №638/30.12.2011г. по НОХД №1115/2011г. по описа на РС- Свиленград му е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и пет месеца, изпълнението на което е било отложено с изпитателен срок от три години и кумулативно наказание глоба в размер на 1500лв. за извършено престъпление по чл.280, ал.2, т.3 и т.4 вр. ал.1 НК. По делото няма данни за друго извършено от дееца Ч. престъпление, поради което настоящият въззивен съд приема, че правилно ОС- Видин не е взел това предходно осъждане при оценката на обстоятелствата във връзка с индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимото лице, предвид факта, че за това осъждане са изтекли предвидените в закона срокове и е настъпила реабилитация по право по чл.86, ал.1, т.1 от НК, тъй като подсъдимият Ч. по НОХД №1115/2011г. на РС- Свиленград е бил осъден условно и по делото няма данни в изпитателния срок да е извършил друго престъпление.

По отношение на другото ценено от ОС- Видин смекчаващо обстоятелство- трудовата ангажираност на подсъдимия, както вече беше изложено по- горе наличието на трудови правоотношения между него и фирма „Треух“- Истанбул- Турция се установяват от депозираните обяснения на подсъдимия, от издаденото разрешително №2019340632 от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията /МТИТС/ за транзитен превоз със заплащане на такси (л.89, ДП), както и от писмо на Областен отдел автомобилна администрация- Видин към МТИТС и данните от тахографското устройство на влекача (ДП, л.67 и приложението към него).

Правилно е оценено като смекчаващо обстоятелство по делото и безупречното процесуално поведение на подсъдимия Ч.. С протоколно определение от 10.12.2020г., постановено по НОХД №141/2020г. Видинският окръжен съд е отменил наложената на подсъдимия мярка за процесуална принуда „забрана да се напускат пределите на страната“. С определение №11/06.01.2021г., постановено по ВЧНД №13/2021г. по описа на САС, въззивният съд се е произнесъл по подадена от адв.Д. частна жалба вх. №261637/23.12.2020г. срещу определението на ОС- Видин за отмяна на мярката по чл.68 от НПК, като частната жалба е оставена без разглеждане, като подадена от лица, които не са срана и нямат легитимна правна възможност да обжалват отмяната на мярката за процесуална принуда. Същевременно въпреки че е предвиден процесуален ред за разглеждане на делото пред настоящата въззивна инстанция и в отсъствие на подсъдимия Ч., дори и след отмяната на забраната му да напуска пределите на Република България, подсъдимият Ч. отново е демонстрирал безупречно процесуално поведение, като своевременно се е снабдил с виза и е присъствал лично по настоящото дело и в проведеното публично съдебно заседание от 22.04.2021г. пред САС. Факт, който сам по себе си и наред с всичко гореизложено потвърждава като правилна оценката на контролираната инстанция във връзка и с това смекчаващо обстоятелство. Като отегчаващо обстоятелство окръжният съд правилно е ценил управлението от подсъдимия на МПС с несъобразена скорост, нарушение което не е съставомерно в конкретни случаи, тъй като не е в причинна връзка с престъпния резултат, но следва да бъде отчетено като отегчаващо вината обстоятелство.

Обобщено казано САС се солидаризира с извършения от първостепенния съд анализ и оценка на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и намира за правилно

определянето на наказанието лишаване от свобода на основание чл.58а, ал.1 НК при превес на смекчаващите обстоятелства в размер под средния, близък до предвидения от закона минимум, като след редуцията е наложил наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца. За да приложи разпоредбата на чл.66 НК, ОС- Видин е преценил, че са налице законовите изисквания за това- наложеното наказание лишаване от свобода е в размер на три години, а подсъдимият Д. Ч. е неосъждан. Освен тези критерии, за да приложи института на условното осъждане, съдът следва да прецени, че целите на наказанието и преди всичко поправянето на дееца, са възможни и ако той не изтърпи ефективно това наказание. Безспорно законодателят е възвел във водеща цел поправителното въздействие по отношение на подсъдимото лице, без да се игнорират останалите цели на наказанието. В процесния случай правилно ОС- Видин е приел, че извършването на деянието по непредпазливост и при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства мотивират извода, че поправителното и превъзпитателно въздействие на наказанието спрямо подсъдимия Ч. могат да се постигнат и без да се търпи ефективно наказанието „лишаване от свобода”.

По отношение на кумулативно наложеното наказание лишаване от правоуправление следва да се отбележи, че то е индивидуализирано в съответствие с разпоредбата на чл.49 НК, като неговият срок надвишава срока на определеното наказание „лишаване от свобода” и е зачетено времето, през което подсъдимият е бил лишен от това право по административен ред.

Предвид изложените съображения, настоящия съдебен състав намери, че атакуваната първоинстанционна присъда следва да бъде потвърдена и

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 58/19.10.2020г. по НОХД № 141/2020г. по описа на Видинския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протест пред ВКС в петнадесетдневен срок от съобщението му до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____